

Panun rakinoita

"Hyvä on hiihtäjän hiihdellä, kun hanki on hohtava alla", tulee totisesti suksimiehen mieleen sellaisina keväisen-kirkkaina, joskin vielä talvisen kirpeinä aamuina, kuin eilen ja toissapäivänä. Aurinko on jo kahdeksan aikoihin radiomastojen tasalla ja aukeilla tuntuu ikäänkuin se lämmittäisi.

Kaupunkilaisen matka käy vanhaan tuttuun tyyliin ulos luontoon Saaristonkadun alkäytävän kautta — anteeksi vain, raksilalaiset, jos tässä teidän kaupunginosanne vielä jää niinkuin luonnon puolelle! Latu vie Juurusojaa Karjasillalle ja siitä ohi ruotsalaistalojen rivistön Lintulammille. Ohimennen tulee mieleen aika, joka oli silloin ennenvanhaan — vähän ennen sotia — jolloin tässä vielä pidettiin murtomaajuksuja täyttä päätä. Hiihtäjä muistaa suorittaneensa 15 vuotta sitten Karjalan-, Uumajan- ja Mätäspuistojen maastossa erään elämänsä tiukimista juoksukilvoituksista ja ajattelee samaan hengenvetoon, että pitkä matka on vielä nois-

ta aukeista — puistoihin. Samassa sivuuttaakin latu viimeisen vielä rakenteilla olevan uutistalon ja nyt ollaan sitten luonnossa.

— — —

Muutamaa tuntia myöhemmin on päivän työ täydessä käynnissä. Ohjelmaan kuuluu mm. pistäytyminen kaupunginkansliassa, missä yleisön nähtävänä on Karjasillan kaupunginosan uusj asemakaavaehdotus. Tarkoitukseni ei ole protestoida sitä vastaan, vaikka uteliaana syvennyinkin kaavan yksityiskohtiin. Siinä tulee heti mieleen, että noilla samoilla pelloilla, noissa metsiköissä sitä aamulla suksittiin ja katso kummaa tuota kaupungin arkkitehtiä, nyt se on jo kerinnyt vetää sinne viirunsa ja piirunsa, niin että ihan kummalta tuntuu. Kaupunki laajenee joka suuntaan. Näin vierestä tarkkaillen ei niinkään huomaakaan, miten nopeasti kaikki itse asiassa tapahtuu, mutta muistampa, miten viime syksynä hämmästyin.

Koko sodan ajan olin kuullut

puhuttavan saksalaisten Pyykösentien varteen pystyttämistä parakkikylästä, mutta ei ollut matkani yhdelläkään lomalla suuntautunut sinne päin. Loppuihan sitten sota ja Lapin retki viimeksi meidänkin kohdaltamme ja eräänä pimeänä syysiltana pysähtyi täydessä lastissa oleva automme parakkikylän valaistulle kadulle. Puhuttiin että ollaan Iskossa. Paljon siinä oli pytinkejä, mutta seuraavana aamuna se vasta silmät levitti, kun läksin varta vasten katselemaan ympäristöä. Tuskin tiesin nimittäin missä olin, ennenkuin totesin, että vanha ampumarata oli keskellä uutta kaupunginosaa, tuli parit kilometrit Pyykösjärvelle päin. Muistin silloin, että viimeksi samoja teitä ja polkuja olin taivaltanut sodan edellisena keväänä, jolloin samassa metsässä oli suoritettu muudan murtomaajuksu. Katselein: tuolta tultiin, mäen päältä, honkapilareitten välistä, mistä nyt komeat parakit kuumottivat, laskeuduttiin alasmäenrinnettä ja tuonne painnuttiin ampumaradan läntiselle puolelle ja sitä kautta takaisin ylikäytävälle, missä toverit odottelivat. Silloin paineltiin paimenpolkuja, nyt tallataan teitä ja parakkikatuja.

Paimenpolku! Katunimitoimikunta on suunnitelleensa tuon alussa puhutun uusimman kaupunginosan kadunnimiä nyt hyvää työtä. Paimenpolkunimellä on ikuistettu tuon vanhan laidunmaan lukemattomat paimenpolut, Karjaportintie juontaa luontevasti juurensa vanhasta karjaportista, Kiiselinkeja on syntynyt samannimisen pellon paikalle, Höyhtyäntie useimpien kaupunkilaisien tunteman suon nimestä, Routun- ja Rehulantiet niillä paikoin olleiden mökkien tilalle jne. Tuulimyllynkatu muistuttaa ajasta, jolloin siinä pellonsyrjällä komeili tuulimylly, viimeisimpiä, joita kaupungin ympäristössä säilyi. Hillapuisto syntyy suositun hillapaikan tilalle, paikalle, josta toiset viime kesänäkin poimivat vasunsa täyteen, vaikka allekirjoittaneelle, niin tuttuja kuin nuopolut keväisin ovatkin, hillamaat ovat jääneet vieraisiksi, koska siellä keski- ja jälkikesällä harvoin on tullut käytyä. Toivottavasti nyt sitten kaupungin puutarhuri onnistuu säilyttämään vanhan hyvän hillakannan senkin jälkeen, kun paikalle on muodostettu puistikko!